

[Erik Larsen]

anledning til meget stor diskussion, nemlig: Hvem betaler til hvem, og hvorfor skal vi aflevere til nogle andre? I al den tid, jeg kan huske, har der været en løbende diskussion om, hvor meget den ene landsdel betalte til den anden. Alle disse ting er utrolig komplicerede at finde ud af, og derfor er der ikke noget forkert eller underligt i, at diskussionen – selv efter vedtagelse af sådan et lovforslag som dette – givetvis vil fortsætte.

Venstre finder, at det foreliggende lovforslag på to væsentlige punkter forbedrer den nuværende situation. For det første betyder de nye kriterier for udligning, at kommuner med mange ældre over 85 år får øget tilskud. I den løbende debat om de ældres forhold er det tit fremhævet fra kommunerne, at specielt de ældre borgere over 85 år kræver meget øgede udgifter. Det er derfor godt, at der både i forhold til hovedstadsområdet og i forhold til hele landet søges skabt mere sammenhæng på dette område.

Den anden del, som ændres, er udligningsniveauet i hovedstadsområdet. Det er efter vores opfattelse rigtigt, fordi man ved at sænke udligningsprocenten fra 90 til 85 faktisk fremmer interessen for vækst, ikke alene i de kommuner, som afgiver, men også i de kommuner, som modtager. Et forøget udligningsniveau i udgiftsbehovsudligningen i hovedstadsområdet vil derfor efter Venstres opfattelse være et skridt i den rigtige retning.

Jeg vil gerne understrege, at forslaget om at ændre på vægtene gerne skulle have det mål i kommunerne, at man nu virkelig forsøger at leve op til det, der i forslaget lægges op til, nemlig at gøre en forøget indsats. Jeg vil appellere til kommunerne om, at man i de kommuner, hvor man nu får disse forøgede midler for de ældre, virkelig også sætter ind, så vi kan undgå de toner, der fra visse politiske kanter kommer i de disse år om, at man i højere grad skal yde disse midler i form af direkte tilskud eller refusioner, eller hvad man nu vil kalde det.

Vi kan fra Venstres side anbefale lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Det er hr. Erik Larsens bemærkning om, at de gamle ældre er særlig udgiftskrævende, der kalder mig på talerstolen. Vi har i Folketingets

Kommunaludvalg på bilag 54, Alm. del, fået en opgørelse fra Indenrigsministeriet, hvor man tager de 25 kommuner, der har den største andel af 80-årige og derover. I alt drejer det sig i de 25 kommuner om 6,0 pct. af det samlede antal indbyggere. Ældreudgiften pr. 65-årig og derover i disse kommuner er af Indenrigsministeriet opgjort til 31.129 kr. Af samme opgørelse fremgår det – når man tager de 25 kommuner, der har den mindste andel af ældre over 80 år, nemlig i gennemsnit 1,3 pct. – at udgiften er 32.749 kr. Det er altså sådan, at de kommuner, der har færrest ældre, bruger et marginalt lidt større beløb end de kommuner, der har mange rigtig gamle.

Der er så to muligheder: Enten tager hr. Erik Larsen fejl og de ældre gamle er ikke særlig udgiftskrævende, eller også er det sådan, at de kommuner, der har særlig mange gamle, ikke har råd til at give dem den omsorg og pleje, som de kommuner, der har ganske få, giver dem. Var det så ikke rimeligt at se på, om man kunne give de offentlige tilskud på en anden måde? Om man kunne give dem netop sådan, at de kom de meget ældre til gode? Var det ikke rimeligt at fjerne sig fra den stivnede holdning, at man bare giver kommunen en pose penge, og i stedet – uden at indføre en refusionsordning – give et tilskud til kommunerne, der står i forhold til det behov, de egentlig har, herunder den indsats, de egentlig gør, altså aktivitetsfremmende bloktilskud.

(Kort bemærkning).

Erik Larsen (V):

Jeg vil da ikke benægte, at hr. Klaus Hækkerups analyse kan være rigtig, nemlig at det kan være udtryk for, at de kommuner, som har et lavt antal ældre over 80 år, måske har mere mulighed for at yde en bedre indsats. Det er der meget der kunne tyde på, og det synes jeg også – i relation til det, vi behandler her i dag – faktisk bare understreger behovet for, at vi hjælper de kommuner, som har et væsentligt højere antal i den gruppe.

Jeg mener, at det vil være et utroligt tilbageskridt for det kommunale styre, hvis vi på baggrund af nogle enkelte kommuners administration af enkeltområder skulle bevæge os væk fra det system, som vi nu har bevæget os i retning af i nogle år, nemlig at det i højere grad er bloktilskud og i mindre grad refusioner. Jeg